

Çocukları Yüzünden Feryat Eden Ebeveynler ve Çocuklarımız

“ Uyuşturucu kullanan oğlunun tutuklanmasını isteyen baba”

“ Uyuşturucu kullanan oğlunu öldüren bir baba”

“ Uyuşturucu kullandığı için oğlunu Valiye şikâyet eden baba.”

“ Uyuşturucu kullanan delikanlı oturduğu evlerini yaktı.

“ Savcı bey, uyuşturucu kullanan oğlumu cezaevine al da, gece yatağında rahat uyuyabileyim.” diye, feryat eden anne-babaların yürek yakan çığlıkları.

Gün geçmiyor ki TV. Ekranlarında bu çığlıkları izlemeyelim. Bu çığlıkları izlerken iki çocuk babası, üç torun sahibi olarak empati yapıyorum. Çocuklarımı yetiştirirken her anne-baba gibi yemedim, yedirdim, giymedim, giydirdim, en ufak bir rahatsızlıklarında doktora götürdüm. Yani her anne- baba ne yaptıysa ben de aynısını yaptım. İnanıyorum ki yukarıda çocukları yüzünden çığlık atan anne- babalar da aynı fedakârlıkları yaptılar. Onca fedakarlık karşısında güle oynaya koynunda büyüttükleri çocuklarıyla aynı evde yaşamaktan korkan anne- babaların yürek acısına dayanmak mümkün mü? Ne umutla yetiştirdiler ve sonunda ne buldular. Ne kadar hazin değil mi? Allah hiçbir anne- babayı bu durumlara düşürmesin. Âmin...

Çocuklarımız nedir, ne değildir?

Çocuklarımız ve torunlarımız bizler için yaşarken sırtımızı yaslanacağımız dağ, ölürken de arkada bırakacağımız en büyük servettir. Bizler yaşlanırken onlar bizim dünyada yeşeren taze umutlarımızdır. Nasıl mı?

Malum mevsim hastalığı nedeniyle gribe yakalandım. Tam 10 gün kuru bir öksürük hem de öyle bir öksürük ki, karın kaslarım bile öksürükten tahriş oldu. Hepsi de dışarıda bulunan kızım, oğlum, damadım, gelinim ve torunlarım hastalığımı duyunca her biri günde üç beş defa arayarak ilaçlar tavsiye etiler. Sürekli hal ve hatırımı sordular. Bu aramalarda onların berrak sesleri, içimdeki bütün sisleri yırttı. Görüntülü aramalarında gözlerindeki sevgi, kulaklarımdaki sesleri, sevinçten içimi titretti. Kul olarak faniliği yenen kuvvet, işte “ Umut “ denen şey bu dedim kendi kendime. İnsanın arayanı soranı olması kadar güzel bir şey var mı? Hele benim gibi yaşı üççeyrek asrı geçen bir yaşlı için. Hepsinden Allah razı olsun. O halde çocuklarımız nedir, kimdir ve kendilerinden neler bekliyoruz?

Ne kadar uzun ömürlü olursak olalım, sonunda bütün canlılar gibi hepimiz faniyiz. Ne sevdiğimize doyacağız, ne yapacağımızı bitirebileceğiz, ne düşündüklerimizin hepsini Gerçekleştirebileceğiz. Kendimize ne kadar iyi bakarsak bakalım, et yiyenin de, ekmek yiyenin de karnını doyurduğu, her ikisi için de takdir edilen nefes sayısı bitmeden bu dünyayı terk etmediğine inanıyoruz. Rahmetli annem-babamla beş kardeşim, evimizde çok nadir pişen fasulyeden (evimizin en lüks yemeği) başka, sabah tarhana çorbası, akşam bulgur pilavından başka bir yemek bilmeksizin hep ekmekle karnımızı doyurduk. Rahmetli annem ile babam 90 nı aşarak nerde ise 4 çeyrek asrı doldurmak üzere vefat ettiler. Ülkemizin en büyük holding sahiplerinden biri ise 46 yaşında vefat etti. (Allah rahmet eylesin) Demek ki et ile ot-ekmek iyen arasında ömür bakımından bir ayrıcalık yok.

Sonuç mu? Zengin fakir hepimiz sünnetullah gereği doğuyor, büyüyor, gençliğimiz soluyor, gücümüz tükeniyor. Son nefesimiz gelince bakıyoruz ki ömrümüz ne kadar kısa imiş. Üç beş dönüm tarlasından başka mülkü olmayan annem- babam da, ne de

Ülkemizin varlıklı insanların da hiç biri iŐini tamamlayarak bu dünyadan g etmiyorlar. En sade yurttaŐımızdan, en varlıklı insanımıza kadar herkes iŐini yarım bırakarak emanetleri teslim ediyor. Hasretlerimiz ve yapacaklarımız hep eksik kalıyor. İŞte eksik kalan arzu ve isteklerimizi çocuklarımıza miras bırakırız, onlara vasiyet ederiz. Bu durum sade vatandaŐtan tepedeki insanımıza kadar hep böyledir.

Hayatımızın tadını çocuklarla alıyoruz. Kapımızı alacak faniliği, her Őeyden önce çocukla yeniyoruz. Yaptığımız ve yaptırdığımız bir ev, bir mabet, bir saray var mıdır ki, çocuğumuz kadar bizi aksettirsin. İnsanoğlu yarım bıraktığı arzu ve isteklerinin tamamlanmasını hep çocuklarına bırakıyor. Vasiyetlerini de çocuklarına yapıyor. Sadece yarım kalan arzu ve isteklerimiz mi? zerinde yaŐadıĐımız toprağı vatan edinen dnn çocukları, yine vatan olarak devam ettirecek de bugünün çocuklarıdır.

İŞte ahir ömürlerinde yarım bıraktıkları arzu ve isteklerini uyuşturucu kullanan evlatlarına bırakamayacak olan anne- babaların feryat ve figanları her insan gibi benim de içimi yakıyor.

Allah hiçbir anne- babayı bu insanların durumuna düşürmesin. Amin...

Not: Manisa- Yunusemre'de donanımlı eğitim alt yapısı ve birikimli genç eğitim kadrosu ile hizmet veren TOPRAK MASALI KİŐİSEL EĞİTİM KURSU sahibi yazar Nilgün HKENEK ÜRKMEZ hanımefendinin davetlisi olarak kursta bulunan öğrencileriyle tadına doymaz bir saat geçirdim. Bu yazımı da resimde beraber olduğumuz çocuklardan esinlenerek yazdım. Sayın Nilgün Hkenek rkmez Hanımefendi kardeŐime teŐekkür ederim.www.kadirkeskin.net

